

РЕШЕНИЕ

№ 27208

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **3489** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Образувано е по жалба на М. И. М., чрез процесуалния му представител адв. Г. В. срещу Уведомление № 03.07-31 от 17.02.2026 г. на Началник отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“ при Министерски съвет, оправомощен съгласно Заповед № В-19/16.01.2025 г., в частта на т. 2, с което формално е посочена правната уредба на дейността на дирекция „Вероизповедания“, без да се произнесе по същество по останалата част от искането, частта на т. 3, с което искането по тази точка, на основание чл. 32 от ЗДОИ е препратено към МВнР и частта на т. 4, с която е отказан достъп до обществена информация.

С жалбата се иска отмяната на акта в оспорената му част, като се посочват доводи за неправилност и необоснованост и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита търсената със заявлението информация за обществена по см. на чл. 2 ал. 1 и чл. 11 от ЗДОИ, като посочва, че препращането и отказът за предоставянето ѝ противоречи на целта на закона.

Относно оспорването на уведомлението в частта, която засяга т. 2 от заявлението за достъп до обществена информация, в жалбата са наведени доводи, че органът не се е произнесъл по същество по заявлението в неговата пълнота, което представлява частичен отказ за предоставяне на обществена информация. Отбелязва, че формалното посочване на нормативни разпоредби не представлява произнасяне по искане за предоставяне на конкретни документи.

Досежно частта, която засяга т. 3 от заявлението, с която на осн. чл. 32 от ЗДОИ е препратено на

МВнР, жалбоподателят твърди, че с пренасочването на запитването по т. 3 по същество е налице незаконосъобразен отказ за предоставяне на обществена информация, изразяващ се в непроизнасяне по същество по подаденото заявление. Смята, че разпоредбата на чл. 32 ЗДОИ е неприложима в случая. Навежда още, че исканата информация представлява служебна обществена информация по смисъла на чл. 11 ЗДОИ, тъй като е създадена във връзка с административната дейност на задължения субект. Дирекция „Вероизповедания“ е автор на поисканите документи. Следователно органът е длъжен да се произнесе с решение по чл. 28 ЗДОИ — за предоставяне, частично предоставяне или отказ.

Касателно частта, която засяга т. 4 от заявлението, с която е отказан достъп до исканата обществена информация, в жалбата се твърди, че органът формално се е позовал на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ, без да изложи конкретни мотиви защо всеки от поисканите документи представлява информация, свързана с оперативната подготовка на акт на органа и няма самостоятелно значение. Навежда още, че АО е отказал изцяло достъп до всички документи, въпреки че сам признава наличие на лични данни единствено в подадените сигнали. Съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ, когато поисканата информация съдържа защитена информация, органът е длъжен да предостави частичен достъп чрез заличаване на защитените данни. Допълва, че в случая не е установена невъзможност за отделяне на личните данни и не е обсъдено предоставяне на копия със заличени лични данни, а органът е приложил най-тежката ограничителна мярка - пълен отказ, без да направи преценка за приложението на по-леката предвидена в закона мярка.

В съдебно заседание на 10.06.2026 г., чрез процесуалния си представител адв. Г. В., поддържа аргументите, изложени в жалбата. Допълнително навежда, че изисканата информация в т. 4 от заявлението касае доклад или резултат от проверка, която е извършена на дейността на Генералното консулство в [населено място], като МС в уведомлението си не е посочил, че документите не се съхраняват при него, не е препратил искането по реда на чл.32 от ЗДОИ, а е постановил отказ, който е наложил депозирането на настоящата жалба. Позовава се на съдебна практика, като твърди, че информацията за дейността на генералния консул е свързана с обществения живот, тъй като той в качеството си на представляващ държавата в чужбина, е обществена личност и няма пречка тази информация да бъде предоставена. Застъпва позицията, че е налице втората кумулативна предпоставка по чл. 2, ал. 2 от ЗДОИ, исканата информация би дала възможност на заявителя да състави мнение за дейността на органа.

В писмена защита от 24.06.2026 г., чрез процесуалния си представител адв. Г. В., жалбоподателят поддържа изложеното в жалбата, като представя допълнителни доводи в подкрепа на изложените досега твърдения. Направено е и твърдение, че в писмения отговор ответникът фактически признава наличие на документи в АМС по предмета на т. 3 от заявлението, с което е оборена основната предпоставка за препращане, а именно органът да не разполага с информацията. Посочва, че по това препращане МВнР е постановило незаконосъобразен отказ със Заповед № 95-00-157/04.03.2026 г. за предоставяне на тази информация, който е обжалван по надлежния ред и с Решение № 23162/09.06.2026 г. по адм. д. № 3138/2026 г. на АССГ, 48 състав е отменен, като към настоящия момент се очаква връщане на преписката на МВнР за ново произнасяне по препратеното искане. Според жалбоподателя, тези обстоятелства потвърждават, че препращането към друг орган не защитава правата на заявителя, а ги отлага и фактически лишава заявителя от произнасяне. Относно доводът, че АМС няма право да преценява дали съдържанието на дипломатическа грама представлява служебна тайна, жалбоподателят навежда, че законът предвижда механизми за защита на ограничената информация чрез предоставяне на частичен достъп, а наличието на евентуално защитени елементи не оправдава прехвърляне на цялата отговорност за произнасяне върху друг орган. Изрично е посочено в писмената защита, че едва в

писмения отговор е развита тезата, че в АМС не била създадена и не се съхранявала информацията относно извършена проверка спрямо Генералното консулство. Това е определено като недопустимо последващо допълване и изменение на мотивите на административния акт. Твърди се, че законосъобразността на отказа се преценява с оглед фактическите и правните основания, изложени при издаването му, а не с оглед последващи доводи в съдебното производство.

Ответната страна - Началник отдел „Административни дейности и собственост“ в Дирекция „Административно и правно обслужване“ при Министерски съвет съгласно Заповед №В-19/16.01.2025г., чрез процесуалните си представители Ж. А. - и Д. С., в писмен отговор от 05.06.2026 г. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Във връзка с твърденията, изложени по т. I от жалбата, ответникът посочва, че по т. 2 от заявлението за достъп до обществена информация жалбоподателят е уведомен, че правомощията на дирекция „Вероизповедания“ са уредени съгласно чл. 35 от Закона за вероизповеданията и чл. 74 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация (УПМСНА), които не са претърпявали изменения като нормативни разпоредби от момента на тяхното приемане. Посочено е още, че същите представляват официална обществена информация и са публично достъпни чрез „Държавен вестник“. Спрямо посочените като възможни според жалбоподателя допълнителни документи - „вътрешни правила, инструкции, заповеди и други актове“ – ответникът посочва, че те нямат характер на нормативно установени правомощия, а представляват вътрешноведомствени актове, които се създават в рамките на вътрешноорганизационната административна дейност на съответния орган.

Относно твърденията, изложени по т. II от жалбата, че препращането по чл. 32 от ЗДОИ представлява незаконосъобразен отказ да се предостави информацията по т. 3 от процесното заявление, в отговора е посочено, че е извършена справка в АМС по предмета на т. 3, като са установени дипломатически документи (грама), свързани с кореспонденция, инициирана от страна на МВнР, по която са изпращани отговори. Посочва се още, че Администрацията на Министерския съвет няма право да преценява дали съдържанието на грамата представлява служебна тайна по смисъла на чл. 9, ал. 2 от ЗДОИ. Ответникът твърди, че действие по препращане по реда на чл. 32 от ЗДОИ не може да нарушава права, свободи или законни интереси на заявителя, напротив - то е в негов интерес, и е в изпълнение на целта на закона.

Досежно аргументите, наведени в т. III от жалбата, против произнасянето на упълномощеното длъжностно лице по ЗДОИ по т. 4 от процесното заявление, ответната страна посочва, че Главният инспекторат към АМС не разполага с правомощията и не е извършвал проверка в Генералното консулство на Република България в Ч., чийто резултати да са обективирани в доклад, какъвто е заявен по реда на ЗДОИ от жалбоподателя. В оспореното уведомление се съдържа информация за постъпили в Главния инспекторат сигнали от 29.07.2024 г. и 27.08.2024 г., които нямат за предмет дейността на Генералното консулство на Република България в Ч. с оглед функционалната му компетентност по чл. 46а от Закона за администрацията. Изрично е отбелязано, че в АМС не е била създадена и не се съхранява информацията относно извършена проверка от Главния инспекторат спрямо Генералното консулство, каквато е поискана чрез заявлението. Допълнително се посочва, че исканият доклад от проверката е етап от подготовката на решението на административния орган по чл. 123, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс по подадените сигнали. Това решение се съобщава на подателя им и не подлежи на обжалване. Поради това органът, пред когото има направено искане за предоставяне на служебна информация с несамостоятелно значение, може да ограничи достъп до нея.

В съдебно заседание на 10.06.2026 г., чрез процесуалните си представители - Ж. А. и Д. С., ответникът поддържа изложеното в отговора.

Поддържа се позицията, че тъй като т. 2 от процесното заявление се иска информация за нормативно установени правомощия, от АМС е посочена официалната обществена информация, която се съдържа в официалните актове - законът и устройственият правилник на МС и неговата администрация. Тъй като има изброени в самото заявление други видове актове, като те не са нормативни, а са вътрешноведомствени актове, нямат практика да ги предоставят при въпроси за нормативно установени правомощия, освен ако не са изрично поискани. По т. 3 от жалбата, отбелязват, че жалба срещу препращане по реда на чл. 32 е процесуално недопустима, тъй като препращането по никакъв начин не ограничава правата на заявителя. Посочват, че в изискваната административната преписка има документи, които произлизат от МВнР, включително и дипломатически грами и АМС не може да прецени дали документите имат някакъв гриф съответен на служебна информация, или някакъв вид държавна тайна, или друга защитена по закона тайна. Длъжностното лице по ЗДОИ с цел най-пълноценно изпълнение на закона и разглеждане на заявлението, го е препратило по реда на чл. 32 ЗДОИ на МВнР, за да могат те да се произнесат по документите, които са неразривна част от преписката. Относно т. 4 от заявлението са представени подробни разяснения относно дейността на АМС и Главния инспекторат към МС. Отбелязано е, че контролната дейност на Главния инспекторат дейност не се простира върху това да проверява органи като Генералното консулство, която дейност попада в компетентността на инспектората към МВнР. Съответно е наведено, че произнасяне тук е, че не се предоставя информация от гледна точка, че такава не е създавана и не е налична, и не се съхранява при АМС, защото в администрацията на МС не е иницирано извършването на такава проверка. Допълва се, че информацията, която е предоставена с оглед пълнота, е относно проверка от страна на Главния инспекторат върху дейността на инспектората на МВнР, съответно има косвена връзка с процесния доклад. Изрично се посочва, че Главният инспекторат не е проверявал дейността на самото генерално консулство. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В представени по делото на 18.06.2026 г. писмени бележки, чрез процесуалния представител Д. С., ответната страна поддържа изложеното в хода на съдебното производство. Претендира разноси.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като прецени събраните по делото относими доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на М. И. М., заведено с вх. № 03.07-31 от 03.02.2026 г. по описа на АМС. Заявлението е подадено на основание чл. 4 и следващите от ЗДОИ, като с него се искало предоставянето на хартиен носител на следната информация:

1. копия от всички постъпили в периода от 19.02.2021 г. до 29.01.2026 г. в МС и/или Дирекция „Вероизповедания“ от МВнР и/или Генерално консулство на РБ в Ч., САЩ дипломатически грами/ноти. доклади, писма или друг вид официална кореспонденция /независимо от техния формат, вид и наименование/, съдържащи фактически твърдения, засягащи и отнасящи се до дейността на Църква „Св. И. Р. Чудотворец“, [населено място], САЩ или дейността на М. И. М. в качеството ми на член на църковната общност, но не само.

2. информация и съответните копия от документи, в рамките на какви нормативно установени правомощия Министерският съвет и Дирекция „Вероизповедания“ събират, обработват и обменят информация с Министерството на външните работи и/или Генералното консулство на Република България в Ч., САЩ и на какви правните основания (нормативни актове, вътрешни правила, инструкции, заповеди или други актове), се осъществява такъв обмен на информация, когато той

засяга дейността, функционирането и/или управлението на Църква „Св. И. Р. Чудотворец“, [населено място], САЩ.

3. копия от всички становища, инструкции, методически указания или други документи с методически или разяснителен характер, издадени от Дирекция „Вероизповедания“, адресирани към Министерството на външните работи и/или Генералното консулство на РБ в Ч., САЩ в периода от 19.02.2021 г. до 29.01.2026 г., които са издадени по повод дейността, функционирането и/или управлението на Църква „Св. И. Р. Чудотворец“, [населено място], САЩ, независимо от тяхното наименование, вид и форма.

4. копия от изготвен до Министерски съвет и/или Министър-председателя на Република България доклад за извършена през 2024 г. проверка в Генералното консулство на Република България в Ч., както и пълната преписка по него. Моля искането да не бъде тълкувано формално относно конкретната формулировка на думата доклад, а разширително, като ми предоставите копия от документ/и /независимо от тяхното наименование, вид и форма/, който/които свидетелстват за резултатите от извършена през 2024 г. проверка от органи на МВнР и/или МС на дейността на Генералното консулство на РБ в Ч., САЩ.

По повод подаденото заявление, началникът на отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“ при Министерски съвет, оправомощен съгласно Заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър-председателя на Република България, е издал процесното Уведомление № 03.07-31 от 17.02.2026 г., с което на основание чл. 32 от ЗДОИ препраща заявление с вх. № 03.07- 31 от 03.02.2026 г. до Министерството на външните работи за отговор до заявителя по точки № 1 и 3 от заявлението. По отношение на т. 2 от заявлението е предоставен достъп до обществена информация, а по отношение на т. 4 от заявлението ответникът е отказал да предостави информация по реда на ЗДОИ. Издателят на акта, за да откаже предоставяне информация, е обосновал съображения, че докладът за резултатите от извършената от Главния инспекторат проверка е по повод постъпили на 29.07.2024 г. и 27.08.2024 г. сигнали, но дейността на Генералното консулство на Република България в Ч. не е била предмет на проверката на Главния инспекторат с оглед функционалната му компетентност по чл. 46а от Закона за администрацията. Посочено е също, че информацията, съдържаща се в сигналите, не е обществена.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена в срок, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е частично основателна.

Съгласно чл.159 АПК, съдът е длъжен да провери допустимостта на подадената жалба.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ в предписаната от закона форма и в съответствие с материалния закон.

Обществените отношения, свързани с достъпа до обществена информация, са уредени в ЗДОИ. Законът не посочва конкретен държавен орган, натоварен с функции по предоставяне на достъп до обществена информация. В чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е предвидено, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В процесния случай оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България на основание чл. чл. 28, ал. 2 ЗДОИ, , във вр. с чл. 10, ал. 3, т. 2, ал. 4 и чл. 67, т. 11 от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация, И. Й. Н. – началник на отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“, а при нейно

отсъствие – Ж. А. А. – главен юрисконсулт в отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“, е оправомощена да разглежда заявления за достъп до обществена информация по смисъла на ЗДОИ, съответно да постановява решения за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация.

При издаване на решението са спазени изискванията за форма по см. на чл. 59, ал. 2 във вр. ал. 3 АПК и специалната разпоредба на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ, като са посочени и мотивите, обосноваващи основанията за органа да откаже да предостави исканата информация. Решението за частичен достъп е мотивирано, като заявителят е уведомен надлежно за неговото издаване.

Актът е постановен в срока по чл. 28, ал. 1 ЗДОИ, съгласно която разпоредба заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране.

Неоснователно е оплакването, изложено в жалбата, че органът не се е произнесъл по същество по заявлението в неговата пълнота по т. 2 от заявлението. Жалбоподателят търси информация и съответните копия от документи, в рамките на какви нормативно установени правомощия Министерският съвет и Дирекция „Вероизповедания“ събират, обработват и обменят информация с Министерството на външните работи и/или Генералното консулство на Република България в Ч., САЩ и на какви правни основания (нормативни актове, вътрешни правила, инструкции, заповеди или други актове), се осъществява такъв обмен на информация, когато той засяга дейността, функционирането и/или управлението на Църква „Св. И. Р. Чудотворец“, [населено място], САЩ. Предоставената от органа информация отговаря на изисканата информация по т. 2 от заявлението. На М. са посочени точните правни основания (чл. 35 от ЗВ и чл. 74 от УПМСНА) за описания от него обмен на информация. Разяснено му е също, че нормативните актове, които уреждат нормативно установените правомощия на Министерският съвет и Дирекция „Вероизповедания“ събират, обработват и обменят информация с Министерството на външните работи и/или Генералното консулство на Република България в Ч., са публично достъпни и публикувани в Държавен вестник. Следователно, жалбоподателят е получил изчерпателен отговор на така формулирания си въпрос. Следва да се отбележи, че жалбоподателят не е възпрепятстван от органа да получи търсената от него информация.

Относно твърдението на жалбоподателя, че органът не се е произнесъл по същество по заявлението му, като е пренасочил запитването му в частта по т. 3, с което е издал незаконосъобразен отказ за предоставяне на обществена информация, настоящият състав намира същото за неоснователно. АО правилно е отбелязал, че Администрацията на Министерския съвет няма право да преценява дали е служебна тайна съдържанието на грамата от Генералното консулство в Ч., документ, създаден от Министерството на външните работи. Съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ, когато поисканата информация съдържа защитена информация, органът предоставя частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Дирекция „Вероизповедания“ към Министерския съвет, като автор на поисканите документи, следва обаче да съблюдава опазването на защитена от закона информация, преди тя да може да се предостави на заявителя. Такава преценка обаче не може да бъде извършена от страна на АМС. Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от Закона за защита на класифицираната информация, „Служебна тайна“ е информацията, създавана или съхранявана от държавните органи или органите на местното самоуправление, която не е държавна тайна, нерегламентираният достъп до която би се отразил неблагоприятно на интересите на държавата или би увредил друг правнозащитен интерес. В ал. 3 на чл. 26 е посочено, че ръководителят на съответната организационна единица в рамките на закона обявява списък на категориите информация по ал. 2 за сферата на дейност на организационната единица. Редът и начинът за обявяване на списъка се

определят в правилника за прилагане на закона. С оглед на факта, че Министерството на външните работи и Администрацията на Министерския съвет са отделни организационни единици, с различни ръководители и управленски функции, няма как да съществува правно очакване спрямо АМС да направи преценка дали грама на МВнР представлява „служебна тайна“, тъй като двете ведомства са с различна сфера на дейност. Тогава единствената законосъобразна възможност за издателя на акта е да препрати заявлението за достъп до обществена информация в тази му част на МВнР за произнасяне, за да се прецени от компетентен орган от какъв вид е исканата информация и в какъв вид може тя да бъде предоставена.

Отказът на началника на отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“ да предостави исканата с горепосоченото заявление информация по т. 4 от заявлението не е постановен при спазване изискванията на Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Ответникът е задължен субект по чл. 3, ал. 1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Противно на изложеното в административния акт, поисканата информация от заявлението на жалбоподателя за достъп до обществена информация, във връзка с проверката от Главния инспекторат към МС, е обществена по смисъла на чл.2, ал. 1 от ЗДОИ и по своя характер представлява служебна информация, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации, съгласно чл. 11 от ЗДОИ. Фактическите основания послужили за постановения отказ по заявлението са, че исканата информация в сигналите се отнася до техния подател, и представлява „лични данни“ по смисъла на §1, т. 2 от ДР на ЗДОИ и че данните в сигнала не представляват обществена информация или повторно използване на информация от обществения сектор по смисъла на чл. 2 и 2а от ЗДОИ, поради което не попадат в приложното поле на този закон. Действително имената на подателя на сигналите са лични данни. Защитата съгласно Закона за защита личните данни е приложима, когато исканата информация не е обществена, като е необходимо във всеки конкретен случай да се направи преценка на баланса между правото на достъп и на защитата на лични данни. Аргумент за това е разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, в която е предвидено като основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, случаите когато достъпът засяга интересите на трето лице и лицето изрично е отказало предоставянето на информацията. Редно е да се отбележи, че органът не е спазил процедурата по чл.31, ал. 2 от ЗДОИ, която предвижда, че в хипотези, когато исканата обществена информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ, съответният орган е длъжен да спазва точно условията, при които третото лице е дало съгласие за предоставяне на отнасящата се до него информация. В настоящия случай не се установи от събраните по делото доказателства АО да е спазил изискването на чл. 31, ал. 2 да поиска изричното писмено съгласие на третото лице в 7-дневен срок от регистриране на заявлението по чл. 24 за предоставянето на личните му/и данни за целите на административното производство. В чл. 31, ал. 4 ЗДОИ е предвидена възможност при наличие на изрично несъгласие на третото лице органът, от който е поискана информацията, да предостави исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, отнасяща се до третото лице, но в случай че е налице изключението, регламентирано в чл. 37, ал. 1, т. 2, или хипотезата на „надделяващ обществен интерес“. Такава хипотеза обаче тук не е налице, тъй като дори не се е стигнало до момент, в който засегнатото трето лице е предоставило съгласието си или е отказало предоставянето на личните си данни.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 4 от заявлението е постановено в нарушение на процесуалните правила за това, тъй като органът е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на решението на процесуално основание. За съществено се счита това процесуално нарушение, при което или е нарушено правото на защита на засегнатата страна, или ако не беше допуснато, органът би стигнал до различен от отразения в решението извод.

Оспореният акт в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 4 от заявлението противоречи и на целта на закона, тъй като основната цел на ЗДОИ е чрез предоставяне на обществена информация да се даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по ЗДОИ субекти. В конкретния случай, като не е изпълнил императивно установените си задължения да поиска изричното писмено съгласие на третото лице, чиито лични данни се съдържат в сигналите, административният орган неправилно е отказал достъпа до поисканата обществена информация по т. 4 от заявлението.

Предвид изложеното съдът приема, че са налице основания за отмяна на оспорения отказ в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 4 от заявлението, тъй като при постановяването му органът е извършил съществено нарушение на административнопроизводствените правила, състоящо се в опорочаване на административната процедура, поради което и следва да бъде частично отменен и върнат на административния орган за изпълнение на установените му в ЗДОИ задължения по поискване на съгласие от засегнатото трето лице за предоставяне на личните му данни. Освен това не може да се направи обосновано предположение от изложеното в административния акт не само касаещо подателя на сигналите, но и техния адресат. В този смисъл, ако АМС не съхранява преписката във връзка с подадените сигнали и евентуално така наречения от жалбоподателя доклад(резултат от проверката), то отказът е необоснован. Като след връщането на преписката за ново произнасяне на органа, с оглед на факта налична ли е у органа тази информация или не, ще следва да се прецени дали преписката не трябва да бъде препратена на компетентния орган съобразно изискването на чл. 32 ЗДОИ.

По отношение на разноските

Специалните норми на чл.143, ал.1 и ал.2 АПК отчитат разнопосочните интереси на две срещуположни страни – жалбоподателят, който е направил разноски в производство по оспорване на административен акт, и неговият издател, който възстановява разноските от бюджета си. Последният се състои от публични средства и поради това, разпоредбите относно разходването им не могат да бъдат тълкувани разширително. Отчитайки правото на страната да получи овъзмездяване на направените разходи, законодателят е отчел и публичния интерес, като е ограничил възстановяването на последните до изрично изброените случаи – когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, както и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Правомощията на съда, изброени в чл.172, ал.2 АПК са: да обяви нищожността на оспорения административен акт, да го отмени изцяло или отчасти, да го измени или да отхвърли оспорването. Цитираната разпоредба на чл.172, ал.2 АПК изрично разграничава и случаите на частична отмяна, когато на основание чл.143, ал.1 АПК съразмерно възстановяване на разноски също е дължимо.

Следва също да се отбележи, че ответната страна е направила искане за разноски след

приключването на устните състезания, едва в писмените бележки, което е против заложеното изискване в чл. 144 АПК във вр. с чл. 80 ГПК.

На жалбоподателя следва частично да се уважи претенцията за направените разноси . Претендираното адвокатско възнаграждение следва да се намали до съответния на уважената част претенция , а именно 120 евро с ДДС. Съдът отчита фактическата и правна сложност на делото и проведените съдебни заседания и личното участие на страната . Претендираното адвокатско възнаграждение е в рамките на минималното по Наредба № 1. Следва да се присъдят и направените разноси за държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2, пр. трето от АПК, Административен съд София – град, 76 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Уведомление № 03.07-31 от 17.02.2026 г. на Началник отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“ при Министерски съвет, съгласно Заповед №В-19/16.01.2025г. в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 4 от заявление с вх. № 03.07- 31 от 03.02.2026 г.

ВРЪЩА Уведомление № 03.07-31 от 17.02.2026 г. на Началник отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“ при Министерски съвет, съгласно Заповед №В-19/16.01.2025г., за изпълнение на посочените в решението указания по приложението на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. М. Уведомление № 03.07-31 от 17.02.2026 г. на Началник отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“ при Министерски съвет, съгласно Заповед №В-19/16.01.2025г., в частта, с която заявление с вх. № 03.07- 31 от 03.02.2026 г. е препратено на Министерството на външните работи и в частта, с която е предоставен достъп до обществена информация по същото заявление.

Осъжда Министерски съвет на Република България да заплати на М. И. М. с ЕГН [ЕГН] сумата от общо 125,11 евро разноси по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.